

жи България къмъ свѣтлото и бждеще (свещеници, чиновници и граждани); като виждате днесъ въ всички села и градове на милото ни отечество, какъ българскиятъ народъ знае тържествено да почита и цѣни заслугитѣ, сторени отъ великанитѣ на националната мисълта и свободата; като знаете, че винаги народното самосъзнание е единствениятъ залогъ за бждещето му, — азъ вѣрвамъ, че не само вие, но и неприятелитѣ на отечеството ни виждатъ въ днешната внушителна *всебългарска* манифестация това национално самосъзнание, този залогъ на прогресъ, който тласка България къмъ свѣтло ѝ велико бждеще.

Азъ свършвамъ рѣчта си съ възгласи къмъ отечественото минало и бждеще:

Честъ и слава на дѣйствието отъ историческото ни минало, начело съ Царь Бориса!

Да живѣе свѣтлото, великото бждеще на нашата хубава България, на нашето мило отечество!

Рѣчтъта се послѣдва отъ бурни ржкоплѣскания, а военната музика изсвири: „Шуми Марица“.

Слѣдъ „Шуми Марица“ и голѣмото въодушевление на овациентитѣ, Н. В. Прѣосвещенство Гервасий въ отговоръ произнесе слѣдуващата рѣчъ:

Ч а д а!

Картината, която виждамъ прѣдъ себе си пълни сърдцето ми съ радостъ. Не намирамъ думи, съ които да изкажа радостта си, че младото наше поколение иде да засвидѣтелствува почетъта си къмъ Светата православна църква, която е била стража и добросвѣстна опази повѣренитѣ ѝ народни светини отъ дѣлото на светеца Царь Бориса.

Дѣйствително, духовенството е било винаги близко до народа въ тежкитѣ минути на робството; църквата е утѣшавала робитѣ, насърчавала ги е въ борбитѣ имъ съ гръцитѣ, турцитѣ и съ сълзитѣ